

Ахъ!... ако този погледъ го би напустналъ само една секунда, тигърътъ би скочилъ и съ момъка би се свършило... Но, погледа на човѣка срѣщнатъ съ неговия бѣ смутилъ звѣра и той ровѣше земята, удряше си бедрата съ опашката и чакаше само най-згодната минута.

— Напрѣдъ, извика Реджебъ.

„Голѣмчо“ се ужасно хвърли. Тигърътъ го видя, обърна се бърже, изрѣва и *като стрѣла прѣрѣза въздуха, като се хвърли върху главата на слона*. Но инстинкта на послѣдния никога го не лъжеше. Прѣди тигѣра да достигне главата му, „Голѣмчо“ отскокна на страна. Послѣ съ свѣткавична бързина му нанесе единъ само ударъ съ своето копие въ корема и го блѣсна тъй силно съ главата си, щото тигърътъ се трѣшна на земята и прѣди да успѣе да се изправи на краката си, „Голѣмчо“ бѣ вече върху него. Съ огромното си тѣло, той го сплѣска като мушица.

— Вие и вашия слонъ ми избавихте живота, каза младиятъ европеецъ на Реджеба. Не бива човѣкъ да се разхожда изъ вашитѣ гори, както се разхожда изъ Хайдъ Паркъ...

— Вие сте мой братъ, каза спокойно Реджебъ, а сѣщо сте братъ и на „Голѣмчо“.

Англичанинътъ започна радостно да се смѣе.

— Азъ съмъ синъ на Калкутския управителъ, каза той. Мога да ви услужа когато съмъ ви потрѣбенъ.

И наистина той имъ послужи. Сѣщата вечеръ още Типанѡ бѣ пустнатъ на свобода. Той прѣгрѣщаше сина си и се кълнеше, че никога не ще вече да се опива...

(Изъ Mon journal).

Побългарилъ *Ив. Георгиевъ*.